

ΣΟΝΕΤΤΟ

Ο ΓΑΝΥΜΗΔΗΣ

Λαμπρός μὲς στοὺς αἰῶνες πάντα νέος,
στὰ θεϊκὰ τὰ δώμια θὰ μένει...
γιὰ νὰ κερῶ τὸ νέκταρ ποὺ ἀνασταίνει
ὁ Ἔφηβος τῆς Τροίας ὁ πῶς Ὀρῶϊος.

Κι' ἀνάμεσα στῶν θεῶν μορφῶν τὸ κλέος
μὲ μύρα ἢ πᾶσα χάρι θὰ τοῦ ραίνει
τὴν κόμη τῆ ροδοστεφανωμένη,
μοκριὰ ἀπὸ τῆς φθορᾶς τὸ ἀπαίσιο δέος.

Γι' αὐτόν, τῶν ποιητῶν θὰ κρούει ἡ Λύρα
ἀμάραντη μὰ δάφνη νὰ κρατήσῃ,
κι' ἀπὸ τὴν ὁμορφιὰ κάτι νὰ κλείσει

σὲ σίχο, ὅπως σὲ βάζο τὰ λουλούδια.
Καὶ πάντα θ' ἀντηχοῦν γλυκὰ τραγούδια,
πάνω ἀπ' τὸν χρόνον, πάνω ἀπὸ τὴ Μοῖρα.

ΑΘΗΝΑ

ΠΥΘΑΓΟΡΑΣ ΔΡΟΥΣΙΩΤΗΣ

ΣΤΟΥ ΥΠΝΟΥ ΤΗ ΓΑΛΗΝΗ

Κλείσαν τ' ἀβρά τῆς βλέφαρα στὸ ἡμίφως κουρασμένα.
Μέσα στὴ βροῦνη σιγὴ τῆς θεομῆς κάμαράς τῆς
ἦλθεν ὁ ὕπνος ἀπαλὰ νὰ τὴν ἀποκοιμήσῃ
καὶ νὰ τὴν πάρει στ' ἀλαφρὰ φτερὰ κάποιων ὀνείρων.
Τ' ὠραῖο, σφιχτὸ κορμάκι τῆς χαϊδεύει τὸ μετὰξι,
ποὺ σπάταλα ἔχει σκορπιστεῖ στὸ χαμηλὸ διβάνι.
Ὡ, πὼς μ' ἀρέσει νὰ κοιτῶ τίς μακρὺς βλεφαρίδες
κάτω ἀπ' τὸ μαῦρο τὸ σιλιπνὸ χᾶδι τοῦ ἔχουν κλείσει
τὸ φῶς τῶν ὁμορφῶν ματιῶν, ποὺ φέγγει στὴν ψυχὴ μου
καὶ τὰ λευκὰ τὰ στήθη τῆς μὲ τ' ἄλικά τους κέντρα
τ' ἀργοσαλεύουν ρυθμικά, δίχως κανένα πόθο.
Μοιάζει ἔτσι μὲ μὰ ἀμέριμνη παιδούλα ποὺ δὲν ξέρει
στὴ σάρκα τῆς τ' ἀμαρτωλοῦ πόθου τῆ φλόγα ἀκόμη
καὶ στὴν εἰδὴ δὲ γνώρισε τὴν ἡδονὴν ὡς τώρα.